

ληγογραφίας, δὲν θὰ προφθαίνῃ νὰ γράφῃ ἐπι-
στολάς. — ἡ Δούκισσα τῶν Σαλζώνων ζητεῖ
τὰρχικὰ του Νουσταλγού "Ελληνας καὶ τῆς
Νουσταλγούσης "Ελληνίδος" ζητεῖ δὲ συγγνώ-
μην ἀπὸ τῆν "Ανέλιπτον Χαράν καὶ τὸν
Θεσσαλικὸν "Γάκινθον διὰ τῆ βραδύτητα —
ὁ "Απόγονος τοῦ Νέστορος πληροφορεῖ τὴν
Χρυσανθεμίδα, ὅτι ἔλαβε τὸ δελτάριόν τῆς καὶ
ἀναμένει τὰ Μ. Μυστικὰ τῆς. — ὁ "Αφρικανι-
κὸς "Ἠλῖος ἐρωτᾷ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον
διὰ τί δὲν του γράφει πλέον, καὶ τὸν Δαμπρόν
Καθαροδὸν πότε ἦτο εἰς τὰς Πάτρας. — τὸ
Μολδὸν Λαβὲ ἐρωτᾷ τὴν Καλλικρατίδα Λά-
σαριν πὼς περῶν εἰς τὴν Λαμία, καὶ πῶς
ραφορεῖ τὸν Θεσσαλικὸν "Γάκινθον ὅτι ἐβα-
ρέθηκε νὰ περιμένῃ ἐπιστολὴν του. — ἡ Κελα-
ρούσσα Κρήνη ἀσπάζεται τὸν Αἰ-Δάϊον τῶν
Πατησίων, τὸ ὅποιον ληθρονεῖ τὰς φίλας του
τόσον γρήγορα (δὲν το πιστεύω!) — τὸ Λου-
λοδὶ τῆς Καρδιάς ζητεῖ "Αλληγογραφίαν με-
τὸν Ρακουλλέκτην τῶν Παρισίων, Εὐφύα
Βλάκα καὶ Γλυκύλαλον "Ορον. — τὸ πρῶτον
Κρητικὸν Κάσανον πληροφορεῖ τὸν "Αταθύ-
ριον Ρόδου ὅτι δὲν ἔχει τὸ ψευδώνυμον ποῦ
του γράφει εἰς τὴν 26 ἀπάντησιν τῶν ὁραίων
Μ. Μυστικῶν του. — ὁ "Ἐπτακατέργαρος Σά-
μιος πληροφορεῖ τὸν Συμγραφεὶν Κόλλιον ὅτι
κατοικεῖ εἰς Βαϊρακλῆ — ὁ Κυδαθηναῖος συγ-
χαίρει τὴν Κοπηλάτιδα Κύθρον διὰ τὴν
ὠραϊκὴν ἀπάντησιν τῆς περὶ τῶν μὴ ἀποδιδόντων
τετραδία Μ. Μυστικῶν, ὅτι δηλαδὴ εἶπε οἱ
ἀδριότεροι καὶ εὐγενέστεροι λυκοπόδαι τῆς ὑψη-
λοῦ. — τὸ Σπήλαιον Δοξαπατρῆ ἀντασπά-
ζεται τὸν Κρόταλον καὶ ζητεῖ τὸνομά του δι'
ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — ὁ "Ιωάννης
Καζούλης, φίλε Ν. Σ. δὲν παρυσυρίσκετο εἰς
τὸν Σταθμὸν Κηφισίας τὰς δύο αὐτὰς ἡμέ-
ρας, ἐνεκεν ἀνωτέρας ἀνάγκης. εἰς τὸ ἐξῆς θὰ
παρυσυρίσκεται τὰς ὁρισμέναις ἡμέραις.

**Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλά-
ξουν:** — ἡ Ἄδρα τοῦ Ἠλίου μετὸν Δευκὸν
"Γάκινθον, "Ονειροπόλον Ψυχὴν καὶ "Αρθος
Μαῖον — ἡ Διονυσία Πηγὴ μετὸν Σμαρά-
γδινον Περιδέραιον, Σιρ-Λά-Φαλουά, "Αν-
τὸβωλε, Δὲν-τὸ-πιστεύω καὶ Πῶς-με-λένε.
— ἡ Δάλια μετὸν Ζιζάνιον Γυμνασίον καὶ
"Αγγελὸν Λύγγρινόν. — ἡ Ἄδρα τοῦ Παλαισοῦ
μετὸν "Αμαρυνίδα. — τὸ Σούρα-Φέρτα μετὸν
τὴν Κόρην τοῦ Στρομῶνος, Κόρην τῶν "Αλ-
πειν, Κόρην τοῦ Δουνάβεως καὶ Κρητικὸν
Κάσανον. — ἡ Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν μετὸν
τὴν Μαρίαν τῶν Μεδίκων καὶ Λαίμαργο Πορ-
τίκι. — ἡ Ποιμενίς τοῦ Παναγαλιτοῦ μετὸν
"Εαρινὸν "Αρωμα, Ἐδελοῦν "Αλιέα, Χρυσαν-
θεμίδα, "Απολεσθέντα Παράδεισον καὶ Ἐπτα-
κατέργαρον Σάμιον. — ἡ Κοπηλάτις Κύθρον
μετὸν Θεσσαλικὸν Μενεξεδάκι, "Αθῶν Καρ-
διάς, Λουλοδὶ τῆς Καρδιάς, Ζωηρὰν "Γ-
πάρειν καὶ Ἐπτακατέργαρον Σάμιον. — τὸ
"Αγρὸ Περιστεράκι μετὸν Λουλοδὶ τῆς Καρ-
διάς, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Ναυσικάν καὶ
Κεντρί. — ἡ "Ονειροπόλος Ψυχὴ μετὸν "Ε-
φρασιακὴν Μαργαρίταν, "Αγρολοῦλοδον τῆς
"Αθῶνος, Κῆμα τοῦ Δουνάβεως, Κρόταλον καὶ
Τραγιάσκον. — ἡ Ρωματικὴ Καρδιά μετὸν
Σκόνην τῶν "Αθηνῶν, Τορλόμωγαν, Ἐλιπί-
δα τῶν Δουρακίων καὶ Σπαρτιάτιδα Χειλω-
νίδα. — τὸ Μυροδόλον Κῆνον μετὸν Γλυκεί-
αν Ματίαν καὶ "Αγγελὸν τῆς "Αγάπης. — τὸ
Χαμαικέρασον μετὸν Κρητικὸν Κάσανον,
"Υτέαν, "Αγγελὸν τῆς "Αγάπης καὶ "Αταθύ-
ριον Ρόδου. — ὁ Σιρ-Λά-Φαλουά μετὸν "Αρ-
θος Μαῖον, Φιλόμοσον Χαλιχίδα, Δευκὴν
"Ακακίαν καὶ Ἐλληνικὸν Ἄσρακι. — τὸ Λου-
λοδὶ τῆς Καρδιάς μετὸν Μὴ μου ἄπτον, Φι-
λόδοξον Μακεδόνα, Χιδιτικὴν Βροχίην, Νο-
σταλγὸν τῆς Θαλάσσης καὶ Σπήλαιον Δοξα-
πατρῆ. — ἡ Μέλισσα τοῦ "Υμηττοῦ μετὸν
Κελαιδόλαρον, "Αφροδισιαν Ὁμόλοσον, Ἐπι-
δομήτην, Δεσποινίδα Παρακράτην καὶ Κό-

ρην τοῦ Στρομῶνος. — τὸ Κορύνειον "Αρ-
τρον μετὸν Πράσιον Χαλιχίον, Ἄσρακον τοῦ Παρ-
ρασοῦ, "Ιδανικὴν Γλυκείτην, Κοπηλάτιδα
Κύθρον καὶ Κύνειον "Ἄσρακι. — ὁ "Ἠρως τοῦ
Σουλοῦ μετὸν "Αεροναυτοπόλον καὶ Νεα-
ρὰν "Γπάρειν. — ὁ Νουσταλγὸς "Ελληνας μετὸν
Αἰ-Δάϊον, Μολδὸν Λαβὲ, "Απολεσθέντα
Παράδεισον, Λουλοδὶ τῆς Καρδιάς καὶ Τρο-
βαδοφόρον. — ὁ Μινώταρος μετὸν Θεαρέτην,
"Ερυσθῶν Κριμέλιαν, "Ονειροπόλον Ψυχὴν
Διαφροσθεῖσαν Ἐλιπίδα. — ἡ "Αμαρυνίς με-
τὸν Χαμρέτην Ἐδνυχιαν, Λακίην Παρολίη-
νον καὶ Λοξίαν. — ἡ Ροδία Κωνηγετίς μετὸν
"Απόγονον τοῦ Νέστορος, "Αγγελὸν τῆς Ἐν-
τυχίας, Θεαρέτην, Δαφροστεφὴ Ναυαρχον,
καὶ Λοξίαν.

**Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλον στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Θαλασσοταραχὴν**
(εὐγε διὰ τὸ ἄριστα πῶς ὀραῖον τὸ Π. Πνεῦ-
μα) **Βίκτωρα Ὀδῶν** (ἔστειλε ἀφ' οὗ ἦσσαν
ἀδιάθετος δὲν πειράζει) **δια ὅσα λέγεις, θὰ γί-
νουν πολὺ γρήγορα, μὴ δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐδίδα-
ξα τὸν "Αἴσωτον Ὑῖον διὰ ἅσας ἐλαττώσεις**
μετὰ ἀστέια του τὴν Ὀλίφιν, πού σας ἐπροξέ-
νησεν ὁ θάνατος τῆς Ρουλεμίνιας.) **Περω-
τὴν Ταξιδιωτίδα** (εἶσαι ἐν τάξει εἰς τὰ Μ.
Μυστικὰ) **Δευκὸν "Γάκινθον, Διονυσίδα**
Πηγὴν, Δ. Γ. Δημητρίου (χαίρω πού ἔγινες
καλὰ πολὺ καλαῖα καὶ γνωστὸτάτα τὰ Π. Πνεῦ-
ματα πού μου ἔστειλες.) **διατὶ δὲν ἐσημαίωτες**
τὸ ψευδώνυμόν σου; **χωρὶς ψευδώνυμον δὲν ἐπι-
τρέπεται ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν.** **Παμφύλι-
ον Κόλλιον** (ὁ κ. Ἐσθνοπούλος σ' εὐχαριστεῖ πολ-
ύ.) **Κόρην τοῦ Δουνάβεως** (σοῦ ἐστειλε ἀμέ-
σως τοὺς τόμους, τοῦ ὁποῖου ἐπερίμμενες με-
τόσση ἀνυπομονήσιν, διότι «εἰς οὐδὲν ἄλλο εὐ-
ρίσκες τόσση εὐχαρίστησιν, ὅσον εἰς τὴν ἀνά-
γνωσιν τῆς προσφιλῆς σου Διαπλάσεως») **Ζι-
ζάνιον Γυμνασίον** ([EE] διὰ τὴν ὠραϊκὴν περι-
γραφήν) **Δούκισσαν τῶν Σαλζώνων** (ἔστειλε ὅ,τι
ἐζήτησες. ἐπέραςε τὸ χερσὶν;) **Μελεχρὰν Ἀ-
κίτην** (βέβαια, μόνον ἀπὸ ἐν τετραδίων ἀντα-
λάσσου καὶ τελειώνει.) **"Αρχιστρατήγον Δέβετ**
([EE] διὰ τὴν ὠραϊκὴν ἐπιστολήν) **χαίρω πού ἔγ-
νες καλὰ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφῃς συχνά.)**
Καρδιανάλιον Ρισαλιέ (θὰ δημοσιεύσῃ καὶ
αὐτὰ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῶν πέτρων πότε ἐδη-
μοσιεύσῃ;) **Μικρὸν Βιολιστριαν** (τὴν προ-
ηγουμένην ὄχι τὴν τελευταίαν ναι, καὶ σου ἔ-
στειλε 10 τετραδία Μ. Μυστικῶν.) **Κορύνειον**
"Αντρον (σοῦ εὐχαίω καλὴν διασκέδασιν εἰς
τὴν Χαλιχίδα.) **Σιρ-Λά-Φαλουά** (αἱ προστά-
σεις σου εἰς τὸ προσεχές. "Αφρικανικὸν "Η-
λιον (ἦτο λάθος τοῦ ὑπαλλήλου ἀλλ' ἀφοῦ
τα ἔλαβες δὲν πειράζει.) **Λουλοδὶ τῆς Καρ-
διάς** ([EE] διὰ τὴν ὠραϊκὴν ἐπιστολήν.) **"Ε-
πτακατέργαρον Σάμιον** (χαίρω πολὺ.) **"Ανε-
ψιδὸν τοῦ Βασιλέως** (βραβεῖον ἔστειλε.) **Κυδα-
θηναῖον Ρακουλλέκτην τῶν Παρισίων** (ἐν-
νοικ σου, δὲν το ἐπίστευσα.) **Γεώργιον Τό-
ργιαν** (ἔστειλε.) **Μαρίαν τοῦ Ἐδρίπου** (ὁ αὐ-
τὴ ἦτο; καλὰ το ἐκατολάβαμεν καὶ μετ' ἐ.) **Περω-
μένον** (ἔστειλε.) **ἐστάθη ἀδύνατον νὰ εὐ-
ρω εἰδῶ ἀγοραστὴν τῶν τοκομεριδίων καὶ δι'
αὐτὸ δὲν σου ἀπήντησα ἐγκαίρως.)** **Κλεάνθη**
λογοθέτου (ἔστειλε 1-10).

**Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Ἰ-
ουλλίου, ἀπάντησά σοι τὸ προσεχές.**

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος θῶς 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ
ὀλιγοτέτεροι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]
Ἰωάννης Καζούλης εἰδοποιεῖ ὅτι μόνον Πέμ-
πτῃν καὶ Σάββατον θὰ παρυσυρίσκεται εἰς τὸν
Σταθμὸν Κηφισίας, 6-7 μ.μ. (B-60)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Σεπτεμβρίου.

*Ὁ γάρητος τῶν λύσεων, ἐπὶ το ὅποιον δὲν ἐκρίθησαν
αἱ λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμοῦ, πολεῖται ἐν
τῷ Τραπέζῳ μας εἰς φανέλλου, ἐν ἑκάστῃ
πρωίῃ 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1*

349. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτόν μου εἶν' ἀντωνυμία,
Ἐπίσης καὶ τὸ δευτέρον μου.
Ἐν ἀριθμητικῶν τὸ τρίτον
Καὶ βασιλεὺς τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Δευκὸ Κρίνου

350. Συλλαβογράφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος, τὸ δευτέρον μου
[γράμμα
Καὶ μετὰ τὰ δύο ἀποτελεῖ μίαν νῆσον ἐν τῷ ἄμῃ.
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Δην. Π. Ραζιμάτσικου

351. Στοχευτογράφος.
Ποῖον ζῶν, τὸν λαίμωρόν του ἀν' ὁ λύτης τοῦ ἀλ-
[λέτη
Εἰς τὰς νῆσους τῆς Εὐρώπης τὰς γνωστὰς θὰ κα
[τατάξῃ;
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Λαίμαργο Πορτίκι

352. Αναγραμματισμὸς.
Ἐνα πύρινον ὄργανον
Ποῦ τὰ πάντα καταστρέφει
Ἄν το ἀναγραμματίσῃς,
Ποταμὸν θὰ σχηματίσῃς.
Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ἰφιμηνίας

353. Περὶ νῆ.
Νάντικατασταθοῦν ἰο
ἀστερίσκον διὰ γραμ-
μάτων οὕτω ὅστε νά-
νυγινώσκονται: κα
θὲτως Μούσα, ὄριος,
τίως μέρος γῆς: δε-
ξιά, νῆσος τοῦ Αἰ-
γαίου, καὶ ἀριστερὰ
ἀρχαία λίμνη
Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Μικρῆς Ἰμαῖνος

354. Μαγικὴ εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος.
— Γιάννη, νὰ φάγω γρήγορα γιατί περῶ.
— Τὸ ἔχει κάψη τὸ φαγὶ ἡ Μαργαρίτα.
— Κρίμα! καὶ μύριζε εὐμορφα. . . τί ἦταν;
— Σὰς τῶπα, κύριέ μου, νὰ το ξαναπῶ;
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ "Ἰπποῦ τοῦ Οὐμίλης.

355 559 Μαγικὸν Γράμμα.
Τὴ ἀνταλλαγῆ ἐνδὸς γράμμα ο: ἐκάστης τῶν
κάτω λέξεων δι' ἐνδὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, σχηματίσῃς ἄλλας τόσας λέξεις:
ἄνθος, τόπος, βοῆς, κέρας, λόφος.
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ "Ανδρου τοῦ Μαῖου

360 Μεσοστιχίς.
Τὸ μεσαῖον γράμμα τῶν ἐπιθυμῶν λέξεων
ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἦρασι:
1, Ἀρχαία βασίλισσα. 2, Διάσημος ρωμαῖος.
2, Θεά. 4, Φυσικὸν φαινόμενον.
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ "Εὐφροῦς Βλακῆς

361. Φωνηεντολόγιον.
φτ - τ - πδ - λθν - πρς - μ
Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Πέτρας Σκουδαίου

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ αὐλοῦ 22.

26. Ἀντώνιος (ἄν, τόν, ἴος.) — 557. Ρω, Στ, Α) — 28. Ἄρωμα - βρώμα. — 359. Ἀλῆ ἄλλη.

240 Γ Α Π Ε Τ Ο Σ 241. Τοῦ Μιλτιάδου
Α Ρ Ο Κ ὁ υἱός Κίμων. — 242-
Π Ρ Ω Σ Σ Ι Α 243 1. Ὁ Ἀλῆσπος
Ε Τ Σ Κ Π (ἔσο πῶς.) 2. Ἡ Θεο-
Τ Ο Σ Κ Α Ν Α σαλία (Θεά, Ἄη, α.)
Ο Ι Ν Ν — 244. ΘΗΒΑΙ. Θή.
Σ Κ Α Π Α Ν Η ρα, μῆλον, γίββων
Ἄρταξέρξης, Πηγεῖ-
ος. — 245. Ἦθος δικαίου φαῖλος οὐ ψαῖος
λόγος. — 246. Ἦ προκοπὴ νικάει τὴν φτώχεια.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν ἡρώων ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 40 Ἀυγούστου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 32

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ

Μέχρι τοῦ τελευταίου τούτου σταθμοῦ εἶχον διανύσῃ διακόσια χιλιόμετρα, τὸ ἥμισυ πεζῶ, καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ διὰ τοῦ ῥιῦ Γιογάουζεν. Ἐχρησάζοντο ἀρὰ γε ἄλλο τόσον διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν Οὐμπέρην καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὸν Κάμην: «Αὐτὸς ὁ πύθηκος ἔμιλει! ἐπρόφερε τρεῖς τέσσαρες φορές τὴν λέξιν ν γ κ ὀ ρ α!» ἴσως θαφυνκίζετο ἡ προσοχὴ των καὶ ἡ περιέργειά των. Ἴσως θὰ ἐξήταζον προ-
σεκτικώτερα τὸ μικρὸν ἐκεῖνον ζῶον. . .

λις θὰ εὕρισκε τὴν κατάλληλον εὐκαι-
ρίαν, θὰ ἐφευγὶν εἰς τὰ δάση καὶ θὰ
ἐγκατέλειπε τὸν σωτήρᾶ του, μετὴν εὐ-
γνωμοσύνην ἐκείνην, τῆς ὁποίας οἱ ἀν-
θρώποι δὲν ἔχουν τὸ μονοπώλιον.
Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ἂν ὁ Λάγκας ἔ-
λεγε εἰς τὸν Ἰζὼν Κόρτ, εἰς τὸν Μάξ
Οὐμπέρ καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν Κάμην:
«Αὐτὸς ὁ πύθηκος ἔμιλει! ἐπρόφερε τρεῖς
τέσσαρες φορές τὴν λέξιν ν γ κ ὀ ρ α!»
ἴσως θαφυνκίζετο ἡ προσοχὴ των καὶ ἡ
περιέργειά των. Ἴσως θὰ ἐξήταζον προ-
σεκτικώτερα τὸ μικρὸν ἐκεῖνον ζῶον. . .

ως θὰνεκάλυπτον ὅτι ἀνήκεν εἰς εἶδος
ἀγνωστον μέχρι τοῦδε . . . τοῦ τῶν λα-
λούντων τετραγεῖρων!
Ἄλλ' ὁ Λάγκας ἐσιώπησε, φοβηθεὶς
μήπως εἶχε παρακούσῃ, μήπως εἶχεν ἀ-
πατηθῆ. Ἐλογάριαζε νὰ προσέχη τὸν προ-
στατεούμενόν του, καὶ ἂν ἡ λέξις ν γ κ ὀ ρ α
ἢ οἰαδήποτε ἄλλη ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ
στόμα του, νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν
φίλον τοῦ Ἰζὼν καὶ τὸν φίλον τοῦ Μάξ.
Καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ κυριώτερος λόγος,
διὰ τὸν ὅποιον ἔμενε εἰς τὴν σκιάδα, ὅ-
που προσεπάθει νὰ δώσῃ ὀλίγην τροφήν
εἰς τὸν προστατεούμενόν
του, ὁ ὁποῖος πιθανὸν νὰ
εἶχεν ἐξασθενήσῃ ἕνεκα
μακρῆς ἀσιτίας. Ἄλλὰ
δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ τον
σιτίσῃ, διότι οἱ πύθηκοι
εἶνε καρποφόγοι, ὁ δὲ
Λάγκας δὲν εἶχεν οὔτε
ἓνα καρπὸν νὰ τῷ προσ-
φέρῃ, τίποτε ἄλλο παρά
κρέας ἀντιλόπης, τὸ ὁ-
ποῖον ἦτο ὅλως ἀκατάλ-
ληλον. Ἄλλως τε πυ-
ρετὸς ἀρκετὰ ἰσχυρὸς
δὲν θὰ τῷ ἐπέτρεπε νὰ
φάγῃ, καὶ ἔμενε βυθι-
σμένος εἰς λήθαργον.
— Γί κάμνει λοιπὸν
ὁ πύθηκος σου; ἠρώτησεν
ὁ Μάξ Οὐμπέρ τὸν Λάγ-
καν, ὅταν οὗτος, μίαν ὥ-
ραν μετὰ τὴν ἀναχώρη-
σιν, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς σκι-
άδος.
— Ὁλφ κοιμᾶται, φί-
λε μου Μάξ.
— Καὶ ἐπιμένεις νὰ
τον κρατήσῃς;
— Ναι . . . ἂν μού το
συγχωρῆτε. . .
— Νὰ τὸν κρατήσῃς,
Λάγκα! ἀλλὰ νὰ προ-
σέχης μὴ σου βγάλλῃ τὰ
μάτια.
— Ὡ, φίλε μου Μάξ!
— Δὲν πρέπει νὰ ξε-

Ἐἶνε βούβαλος. . . εἶπε. (Σελ. 250, στήλ. γ.)

θαρρεύεται κανείς... αυτά τα ζώα είναι κακά σαν τες γάτες!

— "Όχι, όχι... αυτό είναι πολύ μικρό... και έχει ένα προσωπάκι τόσο ήμερο!

— "Αλήθεια, άφ' ου θά τον κάμης σύντροφό σου, κύτταξε νά του εύρης ένα όνομα...

— "Όνομα... τί όνομα; — Βγάλε τον Τζόκο Ι... Όλοι οι φίλοι λέγονται Τζόκοι!

Είπε πολύ πιθανόν, ότι αυτό το όνομα δεν ήρεσεν εις τον Λόγκαν. Δεν απέκρίθη τίποτε και επανήλθε πλησίον του προστατευόμενου του.

"Όλον εκείνο το απόγευμα, ο πλοῦς εξηκολούθησεν αίσως. Δεν υπέφεραν πολύ από ζέστην. Το στρώμα των νεφών ήτο αρκετά πυκνόν, ώστε ο ήλιος δεν ήμπορούσε νά το διαπεράση. Τοῦτο ήτο αρκετά ευχάριστον, διότι το ρίον Γιοχάουζεν έφρεε κάποτε διά μέσου μεγάλων έξαιθρών. Άδύνατον νά εύρουں καταφύγιον εις τας όχθας εκείνας, όπου τα δένδρα ήσαν σπάνια. Το έδωκος εγένετο πάλιν βαλτώδες. Έπρεπε να παρεκκλίνουν ήμισυ χιλιάμετρον δεξιᾶ ή αριστερᾶ δια νά φθάσουν εις τήν πλησιεστέρην συστάδα δένδρων. Έφοδούντο εύλόγως μήπως ήθελεν επαναληφθῆ ή βροχή με τήν συνήθη της όρμην, άλλ' ο ούρανός περιωρίσθη εις άπειλάς.

Έν τούτοις, αν και τα υδρόβια πτηνά έπετοῦσαν άγγελήδον άνωθεν των βάλτων, μυρηκαστικά δεν εφαινοντο σχεδόν καθλου. Κατά το πρώτον ήμισυ της ήμέρας εκείνης δεν εφάνη ουτε έν, — πράγμα το όποιον άπεγοήτευε πολύ τον Μάξ Ουμπέρ. Καθήμενος παρά την πρόραν της σχεδιάς, με την καραμβίναν εις το πλευρόν, ως κυνηγός ενεδρεύων, ήρεύνα διά του βλέμματος την όχθην, προς την όποιαν επλησίαζεν ο Κάμης, ακολουθών τας ιδιοτροπίας του ρεύματος.

Το γεύμα, ήναγκάσθησαν νάρκεσθουν εις τα υδρόβια πτηνά, τα όποια είχαν φανεύση και μαγειρεύση. Βεβαίως δεν ειγε παράδοξον, αν οι άνθρωποι αυτοί, οι άποτελέσαντες μέρος του κερθανίου του πορτογάλου Ουρδαξ, ήρχισαν να βαρύνωνται την καθημερινήν των τροφήν. Τίποτε άλλο, παρά κρέας ψητόν ή βραστόν, τίποτε άλλο, παρά νερόν καθαρόν ουτε καρποί, ουτε άρτος, ουτε άλας. Ψάρια κάποτε, και αυτά τόσο άτελώς μαγειρευμένα! Δεν έβλεπαν την ωραν, πότε να φθάσουν εις τα πρώτα ιδρύματα του Ουμπάγκη, όπου έλαι αυτοι αι στερήσεις ταχώς θα ελησιμονούντο, χωρίς εις την γενναίαν φιλοξενίαν των ισραποστέλων.

Την ήμέραν εκείνην, ο Κάμης εις μάτην ανεζήτησε μέρος κατάλληλον προς στάθμευσιν. Αι όχθαι, κεκαλυμμένα υπό γιγαντιαίων καλάμων, εφαινοντο άπρόσιτοι. Εις τας βάσεις των, πανταχοῦ

σχεδόν διαθρεχομένας, θα ήτο δύσκολον να κατορθωθῆ αποβίβασις. Το ταξείδιον όμως εκέρδιζεν εκ τούτου, διότι ή σχεδιά δεν ειχε διακώψη την πορείαν της. Έπλευσαν ούτω μέχρι της πέμπτης ώρας. Από καιρού εις καιρόν, ο Τζών Κόρτ και ο Μάξ Ουμπέρ συνωμίλουں περι των περιστατικών του ταξείδιου. Άνελογίζοντο τα διάφορα επεισόδια άφ' ης ήμέρας ανεχώρησαν από την Λιμπρεβίλλην, τα σπουδαία και γόνιμα κυνήγια ελεφάντων εις την χώραν του Άνω Ουμπάγκη, τους κινδύνους των εκδρομών εκείνων, εκ των όποιων ειχον εξέλθη σῶσι και άβλαβείς, έπειτα την επιστροφήν, ή όποια εγινεν αίσως μέχρι του γηλόφου των ταμαρινοδένδρων, τα κινούμενα φώτα, την εμφάνισιν της φοβεράς άγέλης των παχυδέρων, την επίθεσιν κατά του κερθανίου, την φυγήν των άχθοφόρων, τον τραγικόν θάνατον του Ουρδαξ, την καταδίωξιν υπό των ελεφάντων, τους όποιους εσταμάτησαν τα πρώτα δένδρα του Μεγάλου Δάσους.

— Θλιβερόν τέλος εκδρομής τόσοσν εύτυχούς έως τότε! ειπεν ο Τζών Κόρτ. Και ποίος ειξεύρει μήπως δεν μας περιμένει τίποτε παρόμοιον!

— Είνε δυνατόν, άλλ' όχι και πιθανόν, άγαπητέ μου Τζών, απέκρίθη ο Μάξ Ουμπέρ.

— Τρώντι, πως είμαι υπερβολικός... — Βεβαίως, διότι το δάσος αυτό δεν έχει περισσότερα μυστήρια από τα μεγάλα δάση σας του Φάρ-Ούεστ...

Έδω δεν εχομεν να φοβηθώμεν ουτε μίαν επίθεσιν Έρυθροδέρμων! Έδω, ουτε νομάδες υπάρχουν, ουτε μόνιμοι, ουτε Χιλιούοι, ουτε Δένκας, ουτε Μουμπουτου, οι άγριοι εκείνοι νομάδες, οι όποιοι διασχίζουν τας βορειοανατολικάς χώρας κρίζοντες: κρέας! κρέας! ως τέλειοι άνθρωποφάγοι που εινε και που ήσαν άνεκάθεν! "Όχι" και το ποτάμιον τουτο, εις το όποιον εδώσαμεν το όνομα του δόκτωρος Γιοχάουζεν, — του όποιου πολύ θα επιθυμούσα να επανεύρωμεν τα ίχνη, — το ρίον τουτο, ήσυχον και ασφαλές, θα μας οδηγήση χωρίς κόπον εις την συμβολήν του Ουμπάγκη...

— Ναι, του Ουμπάγκη, άγαπητέ μου Μάξ, εις τον όποιον θα εφθάνωμεν επίσης, τριγυρίζοντες απέξω το δάσος κατά το δρομολόγιον του δυστυχούς εκείνου Ουρδαξ, και αυτό μέσα εις άνετον άμάξιον, όπου τίποτε δεν θα μας ελειπε μέχρι του τέρατος του ταξείδιου!

— "Έχεις δίκαιον, Τζών, και αυτό θα ήτο πολύ προτιμώτερον... Ωρισμένως, το δάσος αυτό, το μυστηριώδες, εινε από τα πλέον κοινά, και δεν ήξιζε τον κόπον να το επισκεσθῆ κανείς! Δέν εινε παρά ένα δάσος, ένα μεγάλο δάσος, και τίποτε περισσότερον! Και έν τούτοις, εις την άρχήν, ειχε κεντήση την

περιέργειάν μου. Ένθυμείσκι τας φλόγας εκείνας που εκινούντο, τους πυρσούς που έλαμπαν άνάμεσα από τους κλάδους των πρώτων δένδρων... Έπειτα, κανείς! Που έτρόπωσαν λοιπόν εκείνοι οι μαῦροι;... Μου ήλθε πολλάκις να τους αναζητήσω εις τους κλάδους των βοοδάβ, των βομβάκων, των ταμαρινεών και των άλλων γιγαντιαίων δένδρων του δάσους! Τίποτε, ουτε ίχνος ανθρώπου!

— Μάξ... ειπε την στιγμήν εκείνην ο Τζών Κόρτ.

— Τζών... απέκρίθη ο Μάξ Ουμπέρ.

— Μου κάμνεις τη χάρι να κυττάξης προς εκείνην την διεύθυνσιν... εκεί κάτω... εις την άριστεράν όχθην;...

— Τι;... κανέναν ίθαγενής;...

— Ναι, ίθαγενής, αλλά με τέσσερα πόδια!... Έκει πέρα... επάνω από τα καλάμια... ένα λαμπρόν ζευγάρι κέρατα, τα όποια ομοιάζουν με γιγαντιαίας περισπωμένας.

Η προσοχή του οδηγού εστράφη προς εκείνο το μέρος.

— Είνε βούβαλος... ειπε.

— Βούβαλος! άνέκραξεν ο Μάξ Ουμπέρ, άρπάζων την καραμβίναν του. Να άφθονον και ωραιον φαγητόν!... Φθάνει να το πλησιάσωμεν!

Ο Κάμης εχειρίσθη δεξιώς την κόπην, και ή σχεδιά, λοξοδρομήσασα, επλησίασεν εις την όχθην. Μετ' όλίγας στιγμάς μόλις απέιχε τριάκοντα μέτρα.

— Μπιφτέκια μου μυρίζονται!... εψιθύριζεν ο Μάξ Ουμπέρ, στηρίζων την καραμβίναν επί του δεξιού γόνατος.

— Δική σου ή πρώτη ριζιά, Μάξ, τῷ ειπεν ο Τζών Κόρτ, και δική μου ή δευτέρα... αν γίνη ανάγκη.

(Έπειτα συνέχεια) Γ. Γ. ΞΕΝΟΠΟΛΟΣ

ΚΥΩΝ ΚΡΕΑΣ ΦΕΡΩΝ

[Κατά τον Διούκιον μύθον]

"Ένα σκυλί άχόρταγο 'στό στόμα του κρατώντας μερίδα κρέατος καλή, και την ούρα κουνώντας, από την όχθη ποταμού εδιάβαινε να πάη 'στό σπίτι του να φάη. Μά 'στό τρεχούμενο νερό τον ίσκιο του αντίκρύζει και, δίχως να συλλογισθῆ, 'στόν ποταμό νομίζει, πως έπλεε μεγαλύτερο σκυλί με κρέας άλλο παχύ και πιό μεγάλο.

Κ' εϋθύς το κρέας άφισε, 'στά βάθη να βουλήσῃ και 'στό ποτάμι ώρησε... τον ίσκιο του νάρπαξῃ! Μά έμεινε τάχόρταγο εις του λουτροῦ τα κρύα... και 'ς τάδειον στομάχι του ή τόση λαιμαργία!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΙΚΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Πρός έγγραφην συνδρομητών εις την Διάπλασιν.

Εις το προηγούμενον φύλλον εδημοσιεύθησαν, ως είδατε, τα Άποτελέσματα του Πρώτου Διαγωνισμού του Ξεσπαθώματος. Σήμερον προκηρύτσω, ως ύπεσχεθην, τον Δεύτερον.

Ίδου ένας Διαγωνισμός, εις τον όποιον ο διαγωνιζόμενος δεν φοβείται ναποτύχη, και άρκεί να καταβάλη μικράν τινα ενέργειαν, δια να έχη εξησφαλισμένον εκ των προτέρων και το δῶρόν του και το βραβεῖόν του και την δημοσίευσιν της εικόνας του. Ως είδατε εις τον προηγούμενον Διαγωνισμόν, εβραβεύθησαν διά δευτέρας τάξεως βραβείου — και θα δημοσιευθῆ έπομένως και ή εικών των, — και εκείνοι ακόμη, οι όποιοι ειχον έγγραφή τρεις συνδρομητάς. Τι όλιγώτερον! Και ναί μεν αυτοί δεν θα έχουں όλην την δόξην του κορυφαίου, ο όποιος ενεγράψη δεκαεπτά συνδρομητάς, άλλα θα την συμμερισθουν και θαποτελέσουں ούτως ειπείν το έπιτελεῖόν του εις το σύμπλεγμα εκείνο των βραβευμένων-ξεσπαθωμένων, το όποιον θα δημοσιεύσω άργότερα, και το όποιον θα προκαλέση τα περίεργα, τα συμπαθή και εύγνώμονα βλέμματα όλων των συνδρομητών!

Διότι — μή το λησμονήτε, — ο ξεσπαθώνων, ο έγγραφων συνδρομητάς εις την Διάπλασιν δια των ενεργειών του, δεν το κάμνει χάριν του δώρου, χάριν του βραβείου, χάριν της οίας-δήποτε ύλικής ή ήθικής αμοιβής. Το κάμνει από άγάπην προς την Διάπλασιν, από επιθυμίαν να φανῆ ωφέλιμος εις αυτήν, να συντελέση εις την αύξησιν του κύκλου της, εις την βελτιώσιν της, εις την πρόδόν της. Και ως σας ειπα και άλλοτε, οι ξεσπαθώνοντες προσφέρουں μεγάλην εκδούλευσιν, όχι μόνον προς εκείνους, τους όποιους έγγραφουں, άλλα και προς την όλομέλειαν των συναδελφών των, προς την οικουμένην έν γένει, — εκδούλευσιν άξίαν παντός επαίνου, τιμής και εύγνωμοσύνης.

Προκηρύττουσα σήμερον τον Δεύτερον Διαγωνισμόν Ξεσπαθώματος, επιπίσω ότι οι φίλοι μου θα ενεργήσουں μετά του συνήθους των ζήλου και της δραστηριότητος, και ότι θάρχισουں άμέσως έγγράφοντες νέους συνδρομητάς, ανευρίσκοντεςαυ τους μεταξύ των συγγενών, των φίλων και των γνωρίμων των, και καταπέιθοντες δια της θερμοῦς των εύγλωττίας. Οι όροι του Διαγωνισμού του Ξεσπαθώματος εινε οι εξής:

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'. — Εις τον Διαγωνισμόν τουτον έχει δικίωμα να λάβη μέρος κάθε συνδρομητής, ή συνδρομητρια της Διαπλάσεως, ο όποιος έχει ή δηληρώσῃ την συνδρομήν του δια το έτος 1902.

Β'. — Έπ' όσον έγγραφή τις νέους συνδρομητάς, δύναται να στέλλη τα όνόματά των μετά το ὄνομα μου τῆς συνδρομῆς των, άπ' εύθειας εις το Γραφεῖόν μου, χωρίς ναναμμένη την τελευταίαν ήμέραν της προθεσμίας, διότι δεν εινε ανάγκη να τους στείλη όλους μαζί.

Γ'. — Οι νέοι συνδρομηταί, οι έγγραφόμενοι δια του ξεσπαθώματος, εμπορεί να εινε δια το έτος 1902 (ότε θα λάβουں όλα τα από 1ης Ιανουαρίου εκδοθέντα φύλλα), είτε δια το έτος 1903 (ότε ή αποστολή του φύλλου προς αυτοῦς θάρχισῃ από 1ης προσεχούς Ιανουαρίου.) Δύναται επίσης νάρχισῃ ή συνδρομή των από την 1ην οϊουδήποτε μηνός του 1902, συμφώνως προς τους όρους των έγγραφών μας. Το συμφέρον όμως παντός συνδρομητοῦ, εινε να έχη τον τόμον του εξ άρχῆς, και τουτο πρέπει να υποδείξουں οι ξεσπαθώνοντες.

Δ'. — Τα βραβεῖα θαπνεμηθουν προς τους έχοντας έγγραφή τους περισσότερους νέους συνδρομητάς μέχρι της 31 Οκτωβρίου 1902, κατά τον εξής τρόπον:

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Το βραβεῖον τουτο θ' άπνεμηθῆ προς πάντας, όσοι από σήμερον μέχρι της 21 Οκτωβρίου θα έγγραψουں, είτε δια μιᾶς είτε εκ διαλειμμάτων, περισσότερους των δέκα νέους συνδρομητάς δια το έτος 1902 ή 1903.

Όλων τούτων θα δημοσιευθῆ έν τῷ Διαπλάσει ή είκων, εκ φωτογραφίας την όποιαν θα μας στείλη έκαστος μετά την δημοσίευσιν των αποτελεσμάτων του Διαγωνισμού. Μεταξύ αυτών ο έγγραφας τους περισσότερους, θ' άνακηρυχθῆ κορυφαίος, και ή εικών του θα δημοσιευθῆ έν τῷ μέσω του συμπλέγματος των άλλων, εις μεγαλύτερον σχῆμα.

Εκτός της δημοσιεύσεως των εικών των, εις τους τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείου θα σταλουں ως δῶρον βιβλία εκ των υπό του Γραφείου μας εκδεδωμένων, είτε υπό άλλου Αθηναϊκού Βιβλιοπωλείου — κατ' έκλογήν του βραθευθέντος. Η αξία των βιβλίων τούτων θα εινε ανάλογος προς το ποσόν των νέων συνδρομητών, τους όποιους θα έγγραφή έκαστος. Καί ο μεν κορυφαίος θα υπολογισῃ δύο φράγκα κατά συνδρομήν, οι δε λοιποί της τάξεως ταύτης φρ. 1,50. π. χ. Ο έγγραφας 15 συνδρομητάς, άν εινε κορυφαίος, θα παραγγείλῃ βιβλία αξίας 30 φράγκων (2 X 15 = 30), άν δε εινε εκ των άλλων, θα παραγγείλῃ βιβλία αξίας φράγκων 22,50 (1,50 X 15 = 22,50).

Τα ταχυδρομικά τέλη των βιβλίων των εξ άλλων βιβλιοπωλείων προσερχομένων εινε εις βάρος του παραγγέλλοντος, των δε εκ του Γραφείου μας εις βάρος ημών.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Η τάξις αυτη θα περιλάβῃ εκείνους, οι όποιοι από σήμερον μέχρι της 31 Οκτωβρίου θα έγγραψουں, είτε δια μιᾶς είτε εκ διαλειμμάτων, από ένα έως δεκα νέους συνδρομητάς δια το έτος 1902 ή 1903.

Έκ τούτων θα βραβευσθουν και θα δημοσιευθῆ ή είκων των, εκ φωτογραφίας την όποιαν θα μας στείλουں, οι εκοσι πέντε πρώτοι κατά σειράν, οι όποιοι θα έχουں έγγραφή τους περισσότερους συνδρομητάς. Έάν δε συμπέση ο είκοστός πέμπτος να έχη έγγραφή τον αυτον αριθμόν συνδρομητών με ένα ή περισσότερους εκ των επομένων, τότε θα δημοσιευθῆ ή εικών και όλων τούτων, σοιδήποτε και αν εινε.

Και προς τούτους επίσης θα σταλουں ως δῶρον βιβλία, όπως και εις τους της Πρώτης Τάξεως, με την διαφοράν μόνον ότι, ο μεν έγγραφας τους περισσότερους συνδρομητάς θα υπολογισῃ φρ. 1,50 κατά συνδρομήν, οι δε άλλοι φρ. 1,25. Όλων των άλλων θα δημοσιευθῃ μετ' επαίνου τα όνόματα, και θα λάβουں ως δῶρον βιβλία εκ των υπό του Γραφείου μας μόνον εκδεδωμένων, υπολογίζοντες έν φράγκον κατά συνδρομήν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ.Γ. — Αι Άγγελίαι δια το Ξεσπαθώμα δεν εινε και άπαρχιτητοι. Άλλ' όσοι θέλουں εμποροῦν να μου γράψουں να τους στείλω Άγγελίας, καθώς και φύλλα, δια να τα διδουں ως δείγμα.

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια 178 σελ. 244.)

Σωστόν πανδαιμόνιον! Ούτε όταν όλαί αι πάπαι του Κερκόζ, βοηθούμεναι από όλας τας χήνας και από όλα τα μοσχάρια του χωρίου, έδιδαν την πρώην των συναυλιαν, δεν έγινετο τόσο θόρυβος, και ο Βαλεντίνος, καθώς και ο Γιαννιός, ανωμολόγησαν ότι οι Παρισιοί είνε έκτακτοι μουσικοί και ότι ποτέ των δεν ήκουσαν παρόμοιον πράγμα!

Κατέλυσαν εις το Ξενοδοχείον του Χρυσού Δέρατος. Ο αέρας του Παρισίου, ο οποίος έχει την ιδιότητα να γυρίζει και τα γερότερα κεφάλια, πολύ γρήγορα θαναποδογύριζε το έλαφρον κεφάλι του Βαλεντίνου. Η ματαιοδοξία, ή τρέλλα, ή φαιδρότης και ή επιθυμία έστρέφοντο μέσα εις το μυαλό του, όπως αι πτέρυγες άνεμομύλου. Και προς επίμετρον, ιδού έν σκοτικόν τάγμα της φρουράς, διασχίζον την έδον 'Αγίου Ονωρίου. Αί στολαί, τα όπλα, τα τύμπανα, αι σάλπιγγες, ένθουσιάζουν, μεθύουν τον νεαρόν βαρώνον. Τρώγει όλίγον και χωρίς όρεξιν, βγάξει από την βαλίτζαν του το κομψότερον του φόρεμα, και έρωτά εις ποτον δρόμον εύρισκεται το μέγαρον Μονταρλόν, όπου έπρεπε να υπάγη, διά να δώση τα συστατικά του γράμματα. Δεν του έμενεν αμφιβολία, ότι ο κύριος Μαρκήσιος Μονταρλόν, παλαιός φίλος του πατρός του και ισχύων πολύ παρά τη αύλή, μόλις τον έβλεπε, θάνεκραζεν: «Ίδού ο νέος Βαλεντίνος Κερκόζ, ο οποίος έχει πολύ καλόν έξωτερικόν και θέλει να γίνη συνταγματάρχης. Νά του εύρουں άμέσως ένα ώραιον σύνταγμα, το ώραιότερον σύνταγμα του βασιλικού οίκου!»

Ο Πονηρίδης άφηκε τον κύριόν του εις την γωνίαν της όδοϋ των Καλών Παιδιών, και έτρεξεν εις της θείας του Ζεφυρίνης Περδίκη, ή οποία διετήρει Παλατιοπωλείον, — όχι τόσο από άγάπην και από επιθυμίαν να την ιδή, αλλά διά να της ανακοινώση τα πονηρά σχέδια, τα όποια είχε κατά νούν, και να εξασφαλίση την συνδρομήν προσώπου πεπειραμένου εις τα τοιαύτα. Κατά καλήν τύχην, ή θεία Ζεφυρίνη δεν ήτο εις την φυλακήν εκείνην την ήμέραν (διότι πολύ συχνά, εξ αιτίας διαφόρων παραπτωμάτων, την έπεσκίεπτετο. . .) Ο Πονηρίδης την εύρεν εις το κατάστημά της, έν τώ μέσω διακόσμου παραδόξου, αποτελουμένου από παλαιάς έσθήτας, από αύλικα φορέματα έν αποστρατεία, από τρικώχους πύλους μαδημένους, από υποδήματα επιδιορθωμένα. . . και πλησίον της είδε την όλοστρόγγυλην και πονηράν μορφήν του έντίμου θείου του 'Αννίβα Περδίκη, του στρατολόγου.

Ο 'Αννίβας αυτός είχε τρόπους πολύ μεγαλοπρεπείς, διότι απέκτησεν ύφος μεγάλου κυρίου, όταν άλλοτε έκράτει το δόρυ, ως ακόλουθος, παρά τας θύρας των εύγενών οίκων. Και ναι μέν ή φωνή του, φωνή πρόστιχη και βραχνή, παρέβλαπτε κάπως την επίθλητικότητά του, άλλ' ή σιωπή του επέβάλλετο πολύ. Διωχθείς από παντού ως άδιόρθωτος μέθυσοϋς, έγινεν από δορυφόρος, στρατολόγος. Και έκτοτε, μ' έρυθραν στολήν, με χρυσά γαλόνια, με γιγαντιαίον πτερόν εις το καπέλον, στίλβων και λαμπρός, ο 'Αννίβας Περδίκης είχε ως επάγγελμα να κυνηγή τους χαχηδες, τους χωρικούς, τους άνευ θέσεων ύπηρέτας, όλους

«Το θέαμα τον είχε καταγοητεύσει.» (Σελ. 252, στήλ. γ.)

τους άέργους, και να τους κάμνη στρατιώτας.

Με φωνάς, με τυμπανοκρουσίας, με ύποσχέσεις, με ψεύματα, με κεράσματα, έσθήκων τον νούν των δυστυχών αυτών ανθρώπων, και τους έκαμνε να υπογράφουν ύποσχετικόν, διά του όποιου κατετάσσοντο ως έθελονταί εις τον βασιλικόν στρατόν. Ο κύριος συνταγματάρχης Δαρτουζ, δεν είχεν άσφαλέστερον άνθρωπον από τον 'Αννίβαν Περδίκην διά να συμπληρώη τα κενά των ταγμάτων του, και ή έπιρροή του εύπατρίδου τούτου έσωσε πολλάκις τον 'Αννίβαν και την Ζεφυρίνην από τους άνυχας της Δικαιοσύνης. . .

Θείος και θεία έσφιξαν τον άνεψιδόν εις τας άγκάλας των, και, χωρίς να χάσουν περισσότερον καιρόν εις αισθηματικάς διαχύσεις, έβυθίσθησαν και οι τρείς εις μακράν μυστηριώδη συνομιλίαν.

Μετά δύο ώρας, ο Πονηρίδης επέστρεψεν εις το Χρυσόν Δέρας, σχεδόν συγχρόνως με τον Βαλεντίνον, εύρον τον Γιαννιόν εις την ίδιαν θέσιν, πλησίον της μεγάλης σούβλας, την όποιαν, δι' ειδικού μηχανισμού, έστρεφεν

έναν σκύλος. Το θέαμα τον είχε καταγοητεύσει και δεν κατώρθωσε να ξεκολληθή από εκεί.

Ο νεαρός βαρώνος Κερκόζ δεν επέστρεψε πολύ φαιδρός, διότι εις το μέγαρον Μονταρλόν έμαθεν, ότι ο κύριος μαρκήσιος είχεν αναχωρήσει έν Παρισίον, διορισθείς πρεσβευτής της Αυτόϋ Μεγαλειότητος, του Βασιλέως, παρά τη Γαληνοτάτη Δημοκρατία της Βενετίας! Του είπον, ότι δεν θα επανήρχετο από την Βενετίαν, παρά μετά την λήξιν της άποστολής του. Από τους άλλους προστάτας του Βαλεντίνου, ένας είχεν αποθάνη, ένας άλλος είχεν αναχωρήσει εις τα κτήματά του 'Οποία άπογοήτευσίς!

Τι θα έκαμνε τώρα; Πώς, χωρίς προστασίαν, θα έγινετο συνταγματάρχης 'Ο νέος έφαινετο άηληπισμένος. . .

Αι ειδήσεις αυται απεναντίας έχρηποίησαν πολύ τον Πονηρίδην, ο οποίος άμέσως εξεχύθη εις λόγους.

— Και εγώ; άνέκραξε. Μήπως εγώ δεν είμαι εδώ, έτοιμος να σας ύπηρετήσω; Μήπως ο εξάδελφός μου δεν είνε ο οικονόμος, ο απαραίτητος άνθρωπος της κυρίας δουκίσσης Δεσκρανιόλ; Και ή κυρία δουκίσσα Δεσκρανιόλ μήπως άρνείται τίποτε εις τον εξάδελφόν μου; μήπως δεν είνε εις θέσιν να ύποστηρίξη ένα νέον εύπατρίδην; μήπως ή έπιρροή της δεν είνε ίση με την έπιρροήν του μαρκησιού Μονταρλόν; . .

— Άλήθεια, Πονηρίδη; Νομίζεις, ότι ή Δούκισσα; . .

— 'Α, είνε ή έρασιμιώτερα, ή αγαθωτέρα, ή δραστηριώτερα των κυριών της άριστοκρατίας. Η μαγία της είνε να εύεργετή και να προστατεύη, προπάντων τους νέους και ώραίους εύπατρίδας, όπως σεις. 'Α, κύριε βαρώνε, βεβαιωθήτε ότι μόλις ή κυρία Δούκισσα άκούση

τόνομά σας, θα κινήση γήν και θάλασσαν διά να σας εύχαριστήση, και δεν θα ήσυχάση, παρ' όφ' ου σας ιδή συνταγματάρχην!

— Άλλά πώς; χωρίς να με συστήση κανείς; . .

— Μή σας μέλη! Το όνομά σας φθάνει. Από εδώ και εις το έξής, ο εξάδελφός μου όλω και για σας θα της όμιλή. . . Σας είπα: ή κυρία Δούκισσα του έχει μεγάλην έμπιστοσύνην, είνε το δεξί της χέρι. Βασισθήτε εις έμέ, κύριε βαρώνε. Τρέξω να ενεργήσω και να εξασφαλίσω ένα σύνταγμα. Σεις τώρα να μη κάμετε τίποτε άλλο, παρά να φροντίσετε διά τάπαιτούμενα χρήματα.

— Όστε λοιπόν εις σε, καλέ μου Πονηρίδη, θα χρεωστώ την δόξαν!

— Θα κάμω το καθήκόν μου, ως πιστός ύπηρέτης, και ή ικανοποίησις αυτή θα είνε ή μόνη μου άνταμοιβή. Πηγαίνετε να πάρετε τα χρήματα. . . Εγώ τρέχω εις το μέγαρον Δεσκρανιόλ.

Μετά έν τέταρτον της ώρας, ο Βαλεντίνος, ακολουθούμενος υπό του πιστού του Γιαννιού, παρουσιάσθη εις τον τραπέζιτον του πατρός του και εξηγήρωσε την έπιταγήν του. Αντί μικρού τεμαχίου χάρτου, του έμέτρησαν και του παρέδωσαν εκατόν χιλιάδες τάλληρα, εις χρυσόν, εις άργυρον και εις τραπεζογραμμάτια, τα όποια τάλληρα έχώθησαν εις ένα σάκκον, ο οποίος σάκκος έφορτώθη εις τους ώμους του Γιαννιού, ο οποίος Γιαννιός έσφιγγε τους γρόνθους του φοβερούς μόνον με την ιδέαν ότι θα έτολμούσε κανείς να έγγίση τον σάκκον του!

Μετ' όλίγον επέστρεψεν ο Πονηρίδης, λέγων:

— Λαμπρά! Η κυρία Δούκισσα Δεσκρανιόλ ήκουσε με μεγάλην εύμένειαν τόνομά σας και σας έσυμπάθησεν άμέσως. Λάβετε υπ' όψει, κύριε βαρώνε, ότι έγνώρισε πολλούς Κερκόζ εις την αύλήν του άποθανόντος βασιλέως. — Ένας Κερκόζ! έφώναξε. Και το όνομα αυτό, πού της υπενθυμίζει τα ώραιότερα χρόνια της νεότητός της, της έπροξένησεν ένθουσιασμόν, τον όποιον δεν είμπορώ να σας περιγράψω. Θέλει να σας γνωρίση άμέσως αύριον, όχι εις το μέγαρον Δεσκρανιόλ, αλλά εις τον περίφημον χορόν του Βασιλικού Τυμπάνου του κύρ-Ρομπουά. Καθώς ήξεύρετε, κύριε βαρώνε, οι άνθρωποι της ύψηλής άριστοκρατίας μεταβαίνουν συχνά εις το μέρος αυτό, διά να διασκεδάσουν βλέποντες τους χορούς και να λαμβάνουν μέρος εις τας λαϊκάς διασκεδάσεις. Η κυρία Δούκισσα θάνταμώση εκεί αύριον πολλούς αύλικούς, και εκεί θα λάσση την εύχαριστήσιν να σας γνωρίση.

Συγχρόνως θα σας συστήση και εις τον στρατηγόν κόμητα Δεπλεσοί-Σαμαγιά, διοικητήν του βασιλικού στρατιωτικού οίκου. Με την εύνοιαν ενός κόμητος

Δεπλεσοί-Σαμαγιάν και τί δεν είμπορείτε να κατορθώσετε;

[Έπεται συνέχεια]

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Γ.

Μου φαίνεται, ότι πριν άποφασίση κανείς νανεβή σε μιá κερασία «ψηλά ψηλά, 'εστά μεσοούρανα» και πριν κάμη τους φίλους του να τον ακολουθήσουν, πρέπει να κυττάξη και να βεβαιωθή καλά, άν το δένδρον είνε στερεόν.

'Αλλ' ο άνδρεϊος και βιαστικός 'Αχιλλεύς δεν έννοει να χάνη έτσι τον καιρόν του. Χωρίς να κυττάξη, χωρίς να εξετάση τίποτε, μιá και δυό σκαρφαλόνει 'ετήν κερασία. . . Οί δύο φίλοι του τον ακολουθούν.

Κράκ! 'Ο κλώνος σπάζει. 'Ο 'Αχιλλεύς πέφτει 'εστό κεφάλι του Πέτρου, ο Πέτρος πέφτει 'ετή ράχη του Παυλή, και έτσι κατακυλούν και οι τρείς από τα «μεσοούρανα.»

- 'Αι! αι! αι! ξεφωνίζει ο Πέτρος.
- 'Αι! αι! αι! ξεφωνίζει ο Παυλής.
- Το πόδι μου! . . .
- Το χεράκι μου!

'Ο άνδρεϊος 'Αχιλλεύς δεν βγάξει λέξι. Άλλά και τα τρία μανδήλια— το δικό του και των δύο φίλων του, — μόλις είνε άρκετά για να κρατήσουν τα αίματα που τρέχουν από την πληγωμένη του μύτη. . .

Και ή σκάλες, στοχάζομαι, σε κάτι χρησιμεύουν. 'Αλλ' ο άνδρεϊος

'Αχιλλεύς δεν έννοει να το παραδεχθή. Του φαίνεται άνανδρία νανεβή 'εστό δένδρο με σκάλα. «'Ετσι, λέγει, θάνέβαινε και ή Κυρία Τρομάρα, ή αδελφούλα μου.»

Βέβαια, έτσι θάνέβαινε και ή Κυρία Τρομάρα, μα αυτή δεν θα έσπαζε τη μύτη της, και θα έκοπτεν από την κερασία, όσα κεράσια ήθελεν.

'Ενώ εσύ, άνδρεϊέ μου 'Αχιλλεΰ. . . σκούπιζε τώρα τα αίματα της μύτης σου, και προσπάθησε να παρηγορήσης τους φίλους σου, πού τους έσκάτεψες!

(Συνέχεια προσεχώς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

'Αγαπητοί μου,

ΗΝ ήμέραν πού έπεσεχέθη τον Ζωολογικόν Κήπον, δεν είδα παρά δύο-τρεις επισκέπτας. 'Ητο σύμπτως; ήτο ακατάλληλος ή ώρα; Πιθανόν

άλλ' υπέθεσα ότι ο Ζωολογικός Κήπος δεν συχνάζεται έσον έπρεπε, και όταν ήρώτησα περί τούτου τον φύλακα, ο άγαθός άνθρωπος έκκεμεν ένα εύγλωττον μορρασμόν, ο όποιος έσήμαινε: «Χρ. ! έτσι κ' έτσι!»

'Επειτα προσέθεσεν:

— 'Αργότερα... άμα τελειώση... Γιατί, βλέπετε, είνε ακόμη άτελειωτός. Αυτό το έβλεπα, πραγματικώς. Ο εύρύς εκείνος χώρος, ο κλειόμενος διά περιτειχίσματος, είνε ακόμη ανώμαλος και ακατάστατος, είνε κήπος έν τώ σχηματιζέσθαι. Τώρα ακόμη ίσοπεδώνουν το έδαφος εις πολλά μέρη. Τα δένδρα δεν ήρθεσαν ακόμη, και αί πρασάι με τά άνθη είνε πενιχρά. 'Ακόμη δεν έσχηματίσθη το πράσινον εκείνο βάθος και ή σκιά ενός μεγάλου κήπου, ο όποιος θα υπενθυμίξη όπωσδήποτε εις τά φυλακισμένα και εξόριστα θηρία, τά δάση των. 'Αλλά και ή μικρά λίμνη με το τεχνητόν σπήλαιον, και το κομψόν γεφυράκι, ή όποία θα περιλάβη τά ύδρόβια, ακόμη δεν έτελείωσε, και μόνον όλίγον τασπώδες νερόν έχουν εις την διάθεσίν των οί ώραίοι παλλευκοί κύκνοι. Πολλοί κλωδοί δεν έτοποθετήθησαν ακόμη εις την θέσιν των, και πολλοί άλλοι δεν έχουν την πινακίδα εκείνην, επί της όποιας επιγράφεται, προς όδηγίαν του επισκέπτου, το θύνομα, το έπιστημονικόν και το κοινόν, το είδος, το φύλον και ή πατρις του έγκλειστου ζώου.

'Αλλ' ή σπουδαιότερα έλλειψις είνε, ότι ή συλλογή των ζώων είνε ακόμη άτελής, άτελεστάτη. 'Ολίγα τετράχειρα, όλίγα αίλουροειδή, όλίγα πτηνά, και σχεδόν τίποτε άλλο. Ο κήπος μας είνε ακόμη ο πτωχότερος Ζωολογικός Κήπος του κόσμου, φαίνεται δε ότι θα παρέλθη πολύς καιρός ακόμη, έως να ποικίθη μίαν συλλογήν πλήρη. Δεν έχει πόρους αρκετούς και περιμένει από δωρεάς άλλ' αί δωρεάι κάποτε βραδυώνουν... 'Εχει λοιπόν ανάγκη της αγάπης και της ύποστηρίξεως του κοινού. 'Αν τον έπεσκέπτοντο πολλοί καθ' έκάστην, όσον θα έπερίμενε κανείς από τον πληθυσμόν δύο πλέων, — διότι, καθώς ήξευρετε, ο Ζωολογικός κήπος είνε εις το Παλαιόν

Φάληρον, δηλαδή μεταξύ 'Αθηνών και Πειραιώς, — άν τον έπεσκέπτοντο, λέγω, πολλοί, το τίμημα της εισόδου θα ήτο ίκανόν όχι μόνον να έπαρκή εις τά έξοδα της συντηρήσεώς του, άλλα και να σχηματίξη κεφάλαιον προς πλουτισμόν της ζωντανής συλλογής του.

'Αλλά και με όλην της τήν άτέλειαν ή συλλογή είνε και τώρα αξία επισκέψεως. Σάς βεβαιώ, ότι δεν μετενόησα ούτε διά τήν ώραν που έξώδευσα εκεί-μέσα, ούτε διά τά πενήντα λεπτά που έδωσα. Μόνον ή έπίσκεψις της συλλογής των πιθήκων θα ήξιζε περισσότερο, διότι ο κήπος μας έχει αρκετούς και σπανίους. Πρώτα-πρώτα είνε δύο μικροί χαριτωμένοι λακχοί, έπειτα σκιμπαζήδες, ούραγγοτάγχοι, κυνοκέφαλοι, βιβουνοί κτλ. κτλ. Διασκεδάξει κανείς πολύ με τους μορρασμούς των και με τά παιγνίδια των, και νομίζει προς στιγμήν ότι εύρίσκειται εις το Μέγα Δάσος του 'Ιουλιού Βέρν. 'Επειτα βλέπει πτηνά ώραία και σπάνια, από του μεγαλύτερου μέχρι του μικρότερου, από της στρουθοκαμήλου, ή όποία περιφέρεται έλευθέρα, μέχρι των κολιβριών, τά όποία τερειτίζουν εις τον μεγάλον εκείνον κλωδόν, μαζί με τά χίλια άλλα, περίξ του δένδρου, το όποιον είνε στημένο εις την μέσην. 'Επειτα βλέπει τά θηρία: λύκοι, πάνθηρας, άρκτοι, τίγρεις και λέοντας. Ο ισχυρός εκείνος σιδηρόφρακτος κλωδός των λεόντων και των τίγρεων, είνε το μεγαλοπρεπέστερον θέαμα του Κήπου. 'Ακουσίως του αισθάνεται κανείς μίαν φρικτίαν, όταν πλησιάξη εις την φυλακήν του Βασιλέως της 'Ερήμου. 'Αλλ' ή κεφαλή με τήν θαυμασίαν γαίτην, που βλέπεις έξαφνα, είνε τόσο ώραία, και οί μεγάλοι εκείνοι όφθαλμοί έχουν τόσο γαλήνην, — τουλάχιστον την ώραν που τους είδα εγώ, — ώστε άμέσως καθησυχάζεις και νομίζεις ότι το θηρίον είνε τόσο ήμερον, ώστε εμπορείς να το θωπεύσης. Τούτο δεν συμβαίνει και με την τίγριν, ή όποία έξαγριούται μόλις αντίκρυσθη άνθρωπον, και από τον κλωδόν της ακόμη, τρέπει εις φυγήν τους δειλοτέρους...

'Εν γένει ή έπίσκεψις του Ζωολογικού Κήπου είνε ένδιαφέροστα, διασκεδαστική και διδακτική. Καμμία ζωολογία δεν διδάσκει όσα ή έπίσκεψις αυτή. 'Επίσης κανέν ταξείδιον, καμμία περιήγησις δεν θα ήδύνατο να συγκριθί με αυτήν, διότι σάς παρουσιάζει επί το αυτό όλων των χωρών, όλων των κλιμάτων τά διάφορα ζώα: τάς άρκτους των πόλων π: χ: μαζί με τους πιθήκους των τροπικών. Σάς συμβουλεύω να την κάμψτε το ταχύτερον αυτήν την έπίσκεψιν, και όσοι την έκάμψτε, να την επαναλάβετε. Με μίαν φοράν, δεν ήμπορεί κανείς να τα ιδή και να τάπολαύση

όλα. 'Επειτα ο Κήπος μας καθημερινώς πλουτίζεται, βελτιούται και τελειοποιείται, και εις κάθε έπίσκεψιν πάντοτε θα έχει κανείς να ιδή κάτι περισσότερο από την προηγούμενην.

Νά τον επισκέπτεσθε τον Ζωολογικόν Κήπον, να τον αγαπάτε, να τον ύποστηρίξετε. Είνε και αυτός έν έπιστημονικόν ίδρυμα, έξ εκείνων τά όποία μαρτυρούν περί του πολιτισμού ενός τόπου.

Σας άσπάζονται, ΦΙΛΙΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς χορόν μετρηφισμένων. — 'Ε, δεν βγάεις τώρα αυτό το μύτο που έφόρσε; Φθάνει πλέον. — 'Ηβλα να σας εύχαριστήσω, άλλα δυστυχώς ο μύτος αυτός είνε φυσικός, και δεν έχω άλλον.

'Εστέλη υπό του 'Αρχικαλαμπουριστού

'Ενας φαλακρός κύριος έρωτά τον μικρόν Πίπην:

— Δέν μου λές τώρα, τί ήβλες να σπάσης από όλα τά πράγματά που είνε μέσα εις αυτήν την αθούσαν;

— Το κεφάλι σας! άπαντά ο Πίπης.

'Εστέλη υπό της Θεοασπασταχίζης.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΧΩ υπ' όψει μου... μίαν, δύο, τρεις, τέσσαρας επιστολάς του 'Αρχικαλαμπουριστού [5Ε] Αί δύο τελευταίαι μάλιστα είνε συνταγμένα εις είδει έφημερίδος, κατά το σύστημα του 'Αζαβούριου Ρόδο, με άρθρίδια, με άνέκδοτα, πληροφορίας κτλ. κτλ. Μου άρσούν αί τοιούτου είδους επιστολαί και με διασκεδάζουν άλλα το κακόν είνε ότι, μάλιστα όταν σωφρονεται πολ-λοί, περιέχουν τόσα θέματα και τόσας έρωτήσεις, που δεν ήξεύρω κ' εγώ εις ποίαν να πρωτοπαπαντήσω. Κ' ένθ' ο 'Αρχικαλαμπουριστής μου γράφει τόσα ώραία και ένδιαφέροντα, θάρκεσθη ήμερον... εις τά εϋτημά του.

Πολύ ώραία άπαντά ή Κελαϊδίστρα [ΕΕ] εις την παρατήρησιν της Νεράιδας των Σπετσών. Λέγει ότι και τώρα οί φίλοι μου είνε έξυμνοί, άλλα καταγίνονται περισσότερο εις τάς μεταξόντων γνωριμίας και έξανάλου το πνεύμα των εις τάς επιστολάς που ανταλλάσσουν. 'Όταν μου έστειλε το πρώτον γράμμα ή Άδρα της Κερκύρας — προσέβητι, — δεν είχα το νού μου δια την ήμέρα και τη νύκτα μου έκκαμνε όένα χιλιάδες έρωτήσεις κ' έπρεπε να συλλογισθώ πολύ διά να τη γράψω. Νά ή Άδρα της Κερκύρας δεν είν' έξυμνη; άλλ' άνακατεύεται εις πολλά και δεν προσβαίνει. Βεβαίως, και αυτός είνε ένας λόγος σπουδαίος.

Η Μόνοις [ΕΕ] άπορεί μ' εκείνους οί όποιοί, έν φ βραβεύονται εις τους Διαγωνισμούς, δεν στέλλουν την φωτογραφίαν των προς δημοσίευσιν. Αυτή, άν έδραβεύετο, θα το έκκαμνε άμέσως, και όχι δι' άλλον λόγον, — δεν είνε και πολύ φιλόδοξος, — άλλα διά να έχη μίαν ακόμη ώραίαν άνάμνησιν των νεανικών της χρόνων, όταν θλ γράσθη. Και φαίνεται τον έαυτόν της γράϊαν, μάμνη, περικυλωμένην άπό τά έγγόνια της, να ξεφυλλίξη παλιούς μου τόμους. — οί όποιοί ίσως ακόμη δεν έδεδηθησαν, — και άλλου να βλέψη το όνομα της, άλλου το ψευδώνυμόν της, άλλου την εικόνα της... άλήθεια, θα είνε μεγάλη εύχαριστήσις!... — Την πλη-

ρορορίαν της διά την Α. τ. Κ. δεν δημοσιεύω, διότι ύποθέτω ότι είνε άργά.

Η Κοπηλάτις Κόθρου, σχετικώς με την παρατήρησιν της Νεράιδας των Σπετσών, άπαντά ότι ο κύριος λόγος του φαινομένου, είνε ή συχνή άλλαγή των ψευδώνυμων. Μόλις άρχίζει κανείς να φαίνεται και να διακρίνεται, αλλάζει ψευδώνυμον, χάνεται και τρέχα γύρωσέ τον. Πραγματικώς, ή Ναυτοπούλα είχε το ψευδώνυμον άπ' άρχής μέχρι τέλους, και ούτε την ήμερα που της το είχαν μάθη.

Αίγειθ [Ε] διά την ώραϊαν επιστολήν σου, μη πιστεύεις όμως πέν γροσουζιές, διότι αυτά είνε προλήψεις. Καιρώ πολύ που έγινες τέλος πάντων καλά και άπεράσιες: να μου γράψης, έλπίζω δε ότι θα μου γράψης τακτικά όπως άλλοτε.

'Ενόησα, 'Ασπρο Ποτικιάκι, δεν άμφέβαλες περί της θείας δυνάμεως, όταν μου έγραψες διά τά θαύματα της Παναγίας των Ξεμαρμών, άλλ' άμφέβαλες άν αυτά τά θαύματα είνε άληθινα. Και δι' αυτό ζητείται την γνώμη μου. Δυστυχώς είνε άδύνατον να έχω γνώμην, διότι δεν τα είδα. 'Αν τα έβλεπα έκ του πλησίον, άν τα έβίβαζα, τότε ίσως θα ήξευρα άν είνε θαύματα ή συμπαιγνία και άπάτη.

'Υμνίστα 'Αστέ και Ροδόχρουν Μηλέα, δεν ήξευρα, ότι άπέθανεν ο πατέρας σας μόνον έκ της επιστολής σας το μανθάνω, και σας στέλλω άργά τά συλλυπητήριά μου. — Δεν είσθε ύποχρεωμένοι να λύτετε διας τάς 'Ασκήσεις όσας εμπορείτε μόνον, άλλ' όσον περισσότερα, τόσο καλλίτερα.

Λοιπόν την έμάθαμεν ποία ήτο ή άγνωστος επισκέπτης του Γραφείου μου με την άνθοδέσμη. 'Ητο άκριβώς αυτή που έμαρτυρούσαμεν, δηλαδή ή Άδρα της Κερκύρας [ΕΕ] διά την εύφυά επιστολήν, άλλα με την διαφοράν ότι ή κυρία που την συνώδευσεν δεν ήτο ή μητέρα της, άλλα ποία νομίζετε;... ή μητέρα του Χαλιμίδου Λιμοκοστούρου [ΕΕ] ο όποιος μου τα γράφει εις μίαν ώραιστάτην επιστολήν.

Τά έξή χαριτωμένα κα' μετρίφρονα μου γράφει ο 'Αγγελος της 'Αγάπης [ΕΕ] μετά την επιστολήν του κ. Φαίδωνος περί Κάρμεν Δ' 'Ασθήα: «Προς στιγμήν ένόμισα κ' εγώ ότι έχω μέλλον συγγραφέως, μεγάλο, άφου τακτικώτατα, σε κάθε ζημιά, δεν κάνω τίποτε άλλο παρά να γελώ. 'Αλλά δυστυχώς άπεδείχθη, — τί πεζότης! — ότι είμαι ένας κοινός χάχας και τίποτε περισσότερο.» Και καλός επιστολογράφος, τουλάχιστον!

Της Παναγίας έορτάζει και σύ, Σμυρνή Κόρη, Χρόνια πολλά. Η ύγεια ή άκμή, ή δροσερότης της νεότητος, το σφύριξ της ζωής, είνε προτιμώτερα από όλα τά τέλαιντα και διας τάς δόξας. Διότι ή δόξα δεν κάμνει την εύτυχίαν του άνθρώπου Φθονούμεν τους ένδοξους, άλλα και αυτοί φθονούν τους κοινούς, όταν δεν έχουν μερικά πράγματα, τά όποία έχουν οί κοινοί.

Πραγμίσις 'Ελπίς, πολύ μ' εύχαρίστησε το ύπόλοιπον της μεταφράσεώς σου, άλλα μ' έλύπησεν ή επιστολή σου, διότι μ' έπληροφόρησεν ότι κατά τά τρία τέταρτα του χρόνου είσαι μελαγχολική και λυπημένη. Διατί, παιδί μου; Αυτό δεν ταίριζει εις την ηλικίαν σου. Οά μου πής: ή μαμμά είνε άσθενής και έχω επάνω μου το σπίτι. Δεν είνε λόγος αυτός ή μαμμά θα γίνη καλά, ή δε φροντίς του σπιτιού δεν είνε κανένα δυστύχημα.

'Εως έδώ ήμερον. Σωστή γραμματοπλημύρα — χάρις εις τάς διακοπάς, — και ήναγκάσθη ναρίσω πολλά γράμματα διά το προσεχές. 'Εγκρίνουσα τά ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαράς εις την 'Αλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Θελίπουσα (Θ. Κ. Π.) Δωρητήν 'Ορείου (Π. Μ. καλώς να έλθης.) Κορινθιακόν Ζέφυρον (Α. Μ. ως αδελφός συνδρο-

μητού, μου όρείσεις I όρ. διά το ψευδώνυμον.) Τρελλόπαιδο των 'Αθηνών (Τ. Π. και σύ επίσης.) και 'Εκάτην (Ι. Π.)

'Ασπασμοί, Πληροφορία: ο Λοφίας πληροφοροί τους φίλους μου ότι ονομάζεται 'Ηλίας Κ. Μεγαλόπουλος, διαμένον έν Πειραιεϊ, και ότι πρό πολλού ήλαξε ψευδώνυμον — ο αυτός δέχεται την ύπό του 'Ερυθρού Νέφους προταθείσαν αλληλογραφίαν, και αναμένει επιστολήν του — ή Κορμά Μαυραϊά πληροφοροί τον 'Απόγονον τού Νέστορος ότι ονομάζεται 'Ασημούλα Κ. Μεγαλοπούλου και διαμένει έν Πειραιεϊ — ή Ρομαντική Καρδιά ζητεί αλληλογραφίαν με την Σμυρνοπούλαν και 'Αλβιόνα — ή Σανθή Μαυρομμάτα ζητεί αλληλογραφίαν με την Κυματιζούσαν Θάλασσαν και 'Ανοϊεϊτικήν Βραδυάν — ο 'Αρχικαλαμπουριστής πληροφοροί τον 'Αργελορ της 'Αγάπης ότι και με τά ήλεκτρικά κουδούνια κάτι γίνεται άν... (όχι, όχι, δεν το λέγω, διότι αυτά είνε επικίνδυνα πράγματα: εμπορεί κανένας τρελλός να τα πάρη τοίς ματηροίς και να τα κάμη και άλλοίμονόν του, εύλο που θα φάγη!) — ή Κελαϊδίστρα έρωτά τί γίνεται ή Φιλόμουσος Χαλιμίδε και άν επεχείρησε το ταξείδιόν της — το Φουγάρο της 'Εγγενείας χαιρετά το Λευκόν Κρίνον και το έρωτά άν είδε την Τράταν του 'Εδρίπου εις Λαμία — ή Μόνοις δέχεται την ύπό της Μαθούς Προσωπιδόφρου προταθείσαν αλληλογραφίαν, άλλα μετά τον Σεπτέμβριον, όταν θα επανέλθη έν της έξοχής — το Κορινθιακόν Κέμα χαιρετά τον Κόλλπον της 'Ατταλείας και την Παιδικήν Χαράν, και τους πληροφοροί ότι τους έμάντευσεν — ή Δάλια χαιρετά τον 'Απόγονον τού Νέστορος και το Κορινθιακόν Κέμα, το όποιον έρωτά άν θα κάμη κανένα ταξείδιόν ως την πατρίδα του — το Σπηλιανόν Δοξαπατηή χαιρετά την Τράταν του 'Εδρίπου και την πληροφοροί ότι ή μουσική προσδύει, άλλα περισσότερο κηχαίνεται εις την ζωγραφικήν. Ζητεί δε το όνομα της Σιωπηλής Νυκτός, εις την όποία εφανέρωσεν ήδη το ιδίόν του διά των Μ. Μ. — το Σερπαντεν έρωτά την Νεράϊδαν των Σπετσών ότι δεν φαίνεται πλέον εις το Φάληρον όπου ήτο τόσο τακτική, την δε Πειραικήν Νύκτα άν είνε συγγενής της Πειραικής Άδρας — ο Νυκτοκόραξ εύχαριστεί την 'Αμαρυλλίδα, άλλα μόνον διά δευτερας άνταλλαγής Μ. Μ. δύναται να τη φανερώση τόνόμά του (άλλα δεν επτρέπεται δευτέρα άνταλλαγή με το ίδιον πρόσωπον) — ο Πήλιος τού Βορονέου ζητεί τάρχηά και την διαμονήν της Δουκίσσης των Σαλώνων — ή Κοπηλάτις Κόθρου συχαίρει τον 'Ισημερινόν τού Κόσμου διά το βραδείον του, και εύχαριστώς δέχεται το αύτόν του άετού, ώστε άς τη στείλη διά του Γραφείου μου και τά ταχυδρομικά εις βάρος της — ο Κονασιμόδος δέχεται την ύπό του 'Ερυθρού Νέφους προταθείσαν αλληλογραφίαν και περιμένει επιστολήν του — ή 'Εσμεράλδα δέχεται την ύπό της Ρομαντικής Καρδιάς προταθείσαν αλληλογραφίαν και περιμένει επιστολήν της: είνε πολύ θυμωμένη με την Άδραν της Κερκύρας που δεν έπήγε να την ιδή, άλλ' έν τούτους την άσπάζεται: — ο Ρομαντικός Κικέρων αντίχαιρετά την 'Εσμεράλдан και την πληροφοροί ότι έμαθε όριστικούς πλέον τόνους και όχι όπως την άλλην φοράν την δε 'Ορειοπόδρον Ψυχην πληροφοροί, ότι της μετέδωσαν έσφαλμένως τόνόμά του — ή Άδρα τού Ηλίου επάνυμι να έχη αλληλογραφίαν με την Κοπηλάτιδα Κόθρου — το Λευκόν Κρίνον άσπάζεται την Διονυσιάδα Πηγήν και την έρωτά άν σέκεται ο περιφημος εκείνος κοικός: — ή 'Αμαρυλλίς αντίχαιρετά τον Ρακσουλλέκτην των Παρισίων και ζητεί τόνόμά του δι' άνταλλαγής Μ. Μυστι-

κών — ή Ζουλίτσα άνασπάζεται την 'Ελληνοπούλαν — ή 'Εκάτη προσφέρει μίαν όκάν σοκολάτα εις όποιον θα κατορθώση να ανακαλύψη πρώτος ποία είνε και τά μου το γράφη — ή 'Αεροναυτοπούλα έρωτά τον Χαλιόν Διάβολον, άν έλαβε τά έξ δελάτια, τά όποία του έχει στείλη πρό πολλού — ή Ροδόχρουν Μηλέα άσπάζεται την 'Αρθούραν Νεόητα — το πτωχόν παιδίον των Πατρών εύχαριστεί όσρμώς την Νεαράν 'Τπαρξιν διά την εύγενή της προσφοράν — ή Ψάνα-Λούλα ζητεί τάρχηά και την διαμονήν της Πειραική Άδρας, του Κορινθιακού Κόματος και του 'Ερυθρού Νέφους, ζητεί δε το όνομα της Πειραικής Νυκτός δι' άνταλλαγής Μ. Μυστικόν — το 'Αθος 'Αρθών άσπάζεται την 'Ανοϊεϊτικήν Βραδυάν και την έρωτά πώς περῶ εις την 'Αθρον — ο Σίρ-Λά-Φαλονάξ συχαίρει το Λευκόν Κρίνον διά το μουσικόν τάλαντόν του και την Κοπηλάτιδα Κόθρου διά το ώραϊόν τετραδίων αντίχαιρετά δε την Ροδιαν Κυνηγείδα — ο 'Αγγελος της 'Αγάπης πληροφοροί την Σκόνην των 'Αθηνών ότι έμαθε τόνόμά της, το όποιον του είνε έντελώς άγνωστον. Άρα τον έκλαρβάνει άλλον άν' άλλου — το Κόκκινον Καπελάκι πληροφοροί τον Μέλανα 'Αδμαντα ότι μόνον δι' άνταλλαγής Μ. Μυστικόν εμπορεί να φανερώση τόνόμά του: ζητεί τάρχηά του 'Αλεξικεραύτου και άνασπάζεται την 'Αρθοδέσμην Μαργαριτέν και Σεριτευμένην Σινωπίδα.

Μικρά Μυστικά επίθυμοϋν νάνταλλάξουν: ο Πλανήτης 'Αφροδίτη με τον 'Αθβακούμ, Πλότον τού Δουράβω, 'Ιτάρ, 'Εσμεράλдан και Κιονουριόστραν — ή Σανθή Μαυρομμάτα με την Κόρη των 'Αλπεων, 'Ερημον Σαχάραν, Άδραν της Κερκύρας, Μελαγχροινήν Νηιωτοπούλαν και Παρισινόν 'Αριστοκράτην — το Μαθρο Σύννεφο με τον Κόκκινον Καπελάκι, ή Κόρη τού Στυριώτου με την 'Αριστοκράτιδα Ρομανίδα, Μόνουιν, Κονασιμόδον, Δεσποινίδα Παρακράτην και Μικράν Βιολίτταν — ή 'Αθβα Καρδιά με τον Ρακσουλλέκτην των Παρισίων, Πράσινο Χαθιάρι, Ταπεινόν 'Ιορ, 'Ελπίδα των Δυστυχών και 'Νοσταλγόν 'Ελληνα — ο Παρισινός 'Αριστοκράτης με την Δεσποινίδα Παρακράτην, 'Αρριανικόν 'Ηλιον, 'Εσμεράλдан, Άδραν της Κερκύρας και Ζουλίτσαν — ή Βεατριξ με την 'Αντιγύνην, Ζουλίτσαν, Μαργαριτοφόρον, Χαζοφιλόσοφον και 'Εσπερινούσαν — το Λευκόν Κρίνον με το Πορτικοήσι Κερκύρας, Καρδιοκόστην, Τυρλόμωγαν, Λε-Λε-Λάν και Σεριτευμένην Σικωνίον — ή Πειραική Νύξ με τον Σίρ-Λά-Φαλονάξ, Κορινθιακόν Κέμα, Μη με λιγαίνε, Μη μου άπτον και Σωτήρα-Φέρα — το 'Αθος Μαίον με την Πτερωτήν Ταξείδιώτιδα, 'Αγνόν Περιοτεράκι, Ναυσικάν, Ροδοστεφανωμένην 'Ανοϊεϊν και Γαμβέτταν — το Διαβολάκι τού Πειραιεϊ με τον Πλότον τού Δουράβω, Νευρόσπαστον, Εικοστών Αϊδρα και Χρυσό Ψαράκι — το Πεπρωμένον με την 'Ορειοπόδρον Ψυχην και Κόρη τού Στυριώτου — ή Μαρίδα τού 'Εδρίπου με το Σπηλιανόν Δοξαπατηή, Κονασιμόδον, Σίρ-Λά-Φαλονάξ, Κυκλαϊαν και Νεαράν 'Τπαρξιν — ή Κελαϊδίστρα Κρήνη με τον 'Αι-Λαίφ των Πατησίων, Λευκόν Κρίνον, Κάρμεν Σβλά και 'Αμαρυλλίδα — το Μολόν Λαβέ με την Νεράϊδαν των Σπετσών, Κρόταλον, Λουλοδι της Καρδιάς και 'Οβελίσκον της Κλοσάτρας — ο Σίρ Λά Φαλονάξ με το Ζιζάνιον τού 'Αρσακείου, Ζιζάνιον της Γετοινίδας, Ζιζάνιον τού Σχολέου, Δεσποινίδα Παρακράτην και Σεβιδωμένην — το Κορινθιακόν 'Αστρον με την 'Αμαρυλλίδα, Μολόν Λαβέ, Μέγριδα, Μαρίδαν τού 'Εδρίπου και Κάρμεν Σίλβα — ή 'Εσμεράλδα με την Ναυτοπούλαν της Κρανής — ή Κυματιζούσα

